

Bu sayfa Őu linkten yazdırılmıŐtır: [<http://www.risaleonline.com/soru-cevap/bu-kisim-muhabbet-toplulugunu-muhafaza-edemez>]

[Risale-i Nur](#) [Risale-i Nur Mütalaası](#) [Allah](#) [Allah Rızası](#), [Sevgisi ve Korkusu](#)

Soru

Bu Kısım Muhabbet Topluluğunu Muhafaza Edemez

“İkinci kısım ise, en evvel esbabı sever ve bu muhabbetini Allah’ı sevmeye vesile yapar. Bu kısım muhabbet, topluluğunu muhafaza edemez, dağılır. Ve bazen de kuvvetli bir esbaba rast gelir. Onun muhabbetini mânâ-yı harfiden mânâ-yı ismiye çeker. Helâkine sebep olur. Őayet Allah’a vâsıl olsa da vusulü nâkıs olur.”

Bu paragrafta geçen “bu kısım muhabbet topluluğu muhafaza edemez” ne demektir?

Cevap

Kâinat kesret tabakasıdır. Yani bir Őeyin meydana gelmesinde milyonlarca sebep ve vasıtalar görünür. Bu sebepler ve vasıtalar o kadar çöktür ki hayal bile onu ihata etmekte zorlanır. Her bir nimet arkasında Allah’ın hikmeti gereği sayısızca vasıtaları, vesileleri ve sebepleri görmek mümkündür. Eğer ilk önce bu muhabbet sermayesini bu sayısızca nimetin sahibi olan Vahid, Ehad, Ferd olan Zat-ı Akdes’e vermezsek gafilane bir Şekilde bu esbab arasında taksim etmek durumunda kalırız. Böyle “yüksek ve kıymetli bir muhabbet” esbabın çokluğundan dolayı esbab sayısınca bölünecektir. Topluluğunu muhafaza edemeyecektir. Muhabbetin topluluğunu muhafaza edemeyip parçalanması da muhabbetin asıl sahibine verilmemesi demektir. Tüm muhabbetleri bir noktada toplayıp Vahid ve Ahad olan sahib-i hakikisine vermemiz gerekir. Asıl sahibine verilmesi gereken o tek muhabbet layık olduğu yere gitmeyerek esbab arasında parçalanır bölünür ve yok olur gider. Fakat en evvel muhabbetini Allah’a verirse sonrasında da mahlukata onun namına onun adıyla taksim etmek ise zarar vermez aksine fayda verir.

(Őu yazıyı inceleyiniz. <http://www.risaleonline.com/soru-cevap/ilk-once-allaha-muhabbet>)

Bir nimet geldiğinde, bizdeki toplu olan bu muhabbeti “TEK” olan Allah’a tevcih edersek bu muhabbet dağılmadan öncelikle sahib-i hakikisine verilmiş olunur. Eğer esbabı öne alıp en evvel onlara nazar edersek bizdeki muhabbet dağılıp, sebepler adedince parçalanır.

“...Kalbindeki hadsiz istidad-ı muhabbet, hadsiz bir cemâl-ı bâkiye mâlik bir Zâta tevcih etmek için verilmiş. O insan sûiistimal ederek o muhabbeti fâni mevcudata sarf ettiği cihetle kusur ediyor, kusurunun cezasını firâkın azabıyla çekiyor. (Lema’lar)

Aşağıdaki iki misalin konuyu daha iyi anlamana yardımcı olacağı kanaatindeyiz.

1: Misal: Mesela bir kişi güneşin aks ettiği binlerce ayna görür. O kişi ilk önce muhabbetini gökteki güneşe vermesi lazım gelirken aynalara bu muhabbeti dağıtarak zarar eder. Işığın asıl kaynağına muhabbet etmeyip sadece ışığı yansıtan aynalara muhabbet etmek ve muhabbetleri onlara dağıtmakla insan zarar eder. Çünkü o aynalar çok çabuk kırılıp çatlayabilir. Böylece muhabbete sebep olan güzellikleri de ayna ile beraber yok olup gider. Kırılan her bir ayna sayısınca içinde bir hüznün ve keder oluşacaktır. Hâlbuki o kişi aynalara dağıttığı bu muhabbetleri toplayıp ilk önce gökteki güneşe verseydi yani topluluğunu muhafaza etseydi o aynaların kırılması ile üzülmezdi. Çünkü o aynalardaki ışığın asıl kaynağı Şems-i Ezeli olan Allah-u Teala’dır. O ebedi olan şems-i ezeli, o muhabbeti zayi etmez ebedi olan cennette devam ettirir.

2. Misal : Diyelim ki ticari bir mekânda işyerinin sahibi ile bir iş üzerinde anlaşmış. İşyeri sahibi sonra bu işi yapmak üzere birçok işçi gönderir. Fakat görüyoruz ki bu işçilerin bu işleri yapacak ne kudretleri ne de ilimleri var. İşçiler günlerce çalışıp işlerini yapmaya başlarlar. Biz de bu işçileri çoğu zaman izliyoruz, yaptıkları işlere hayran olup onlara bir muhabbet besliyoruz. Hâlbuki bu işçilerin bütün yetenek ve maharetleri kendilerinden değil, onların işyeri sahibi olan patronlarından gelmektedir. Aslında bütün o maharetler ve güzellikler harika sanatlı işler “O” nun ilmi ve kudreti vesilesiyle olmaktadır. Fakat biz gafletimizden dolayı bunları unuttuğumuz için ilk önce muhabbetimizi ve sevgimizi işçilere veriyor ve onları asıl iş yapan olarak görüyoruz. Belki işyeri sahibini de biliyoruz fakat bu biraz sathi ve yüzeysel olarak zihnimize yer ediyor. Şimdi asıl mal sahibi varken, onun ilmi ve iradesi ile işler yürüyorken, kalkıp ücretleri “Sahib-i Hakikisi” ne değil de gerçekte iş bilmez işçilere dağıtırsak zulmetmiş oluruz. Bu muhabbet ve ücret, böylece gerçekte hiçbir kıymeti ve değeri olmayan yüzlerce işçiye dağıtılmış olacak. Böyle bir muhabbet tek olan Sahib-i Hakiki’ye gitmediği ve onda temerküz edip toplanmadığı için hiçbir getirisi olmayacak şekilde bölünür, parçalanır zayi olur gider. Halbuki o muhabbetler tek olan Zat’ta toplanmış olsaydı zayi olmayacaktı. Çünkü bütün o işçilerin sahibi ve iş gördüreni odur. “O” Zat istediği zaman işçilerini senin emrine verip istediği şekilde sana hizmet ettirebilirdi.

Muhabbet Sahib-i Hakiki’sine verilmediği takdirde o kadar çok teşekkür etmesi gereken varlıklar olur ki, hiçbir insan bunun altından kalkamaz. Sayısızca esbaba muhabbeti dağıttığı zaman sermayesi biter. Çünkü o esbab fanidir, zaildir. Esbabın çürüyüp gitmesi gibi muhabbeti de onlarla beraber çürür gider. Karşılığını bulamaz. Çünkü mal sahibi ona “git muhabbet ve hürmetini kimlere dağıttıysan muhabbete vesile olan nimetleri de onlar sana geri getirsin” diyerek azarlar. Hâlbuki ki muhabbetini onun adına onun namıyla dağıtsaydı Sahib-i Hakiki ona o nimetleri tekrardan geri verebilirdi.

